

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 16/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Čerepánom, Štúrova 27, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. E 5170000412 a sp. zn. Spr. 2219/17 a jeho prípisom z 13. októbra 2017 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 51296/2017/151 a jeho prípisom z 29. novembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. E 5170000412 a sp. zn. Spr. 2219/17 a jeho prípisom z 13. októbra 2017 (ďalej aj „napadnutý prípis krajského súdu“) a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“ alebo „ministerstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. 51296/2017/151 a jeho prípisom z 29. novembra 2017 (ďalej aj „napadnutý prípis ministerstva spravodlivosti“).

Dňa 21. decembra 2018 advokát Mgr. Tomáš Čerepán doručil ústavnému súdu splnomocnenie na právne zastupovanie sťažovateľa v konaní o jeho sťažnosti, a to v nadväznosti na rozhodnutie Centra právnej pomoci, kancelárie Košice sp. zn. KaKE 1134/2018, R. z. 23319/2018 z 20. februára 2018, ktorým bol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd uznesením (vydaným vyšším súdnym úradníkom, pozn.) sp. zn. E 5170000412 z 28. apríla 2014 podľa zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov nariadil výkon rozhodnutia Okresného súdu Žilina č. k. 37 P/29/2010-112 z 24. novembra 2010, ktorým bola sťažovateľovi uložená peňažná povinnosť v sume 100 €. Po doručení označeného uznesenia krajského súdu sťažovateľ podaním z 20. mája 2014, označeným ako „*odvolanie*“ a „*návrh na zastavenie výkonu rozhodnutia*“, žiadal o zastavenie výkonu rozhodnutia z dôvodu svojej nepriaznivej finančnej situácie. Krajský súd označené podanie sťažovateľa z 20. mája 2014 podľa obsahu posúdil tak, že ide o žiadosť o odpustenie vymáhanej súdnej pohľadávky, o čom sťažovateľa vyrozumel prípisom z 29. mája 2014, doručeným Ústavu na výkon väzby Žilina (v ktorom sa sťažovateľ v tom čase nachádzal, pozn.) 23. júna 2014.

Sťažovateľ 24. septembra 2017 podal predsedovi krajského súdu sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), v ktorej namietal prietahy v konaní krajského súdu o jeho odvolaní proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia. Podpredseda krajského súdu (napadnutým) prípisom sp. zn. Spr. 2219/17 z 13. októbra 2017 sťažovateľovi oznámil, že jeho sťažnosť na prietahy v konaní považuje za nedôvodnú, keďže jeho podanie z 20. mája 2014 označené (aj) ako odvolanie bolo krajským súdom podľa obsahu posúdené ako žiadosť o odpustenie vymáhanej pohľadávky, a teda konanie o odvolaní, v ktorom podľa sťažovateľa došlo k prietahom, ani neprebiehalo.

Podaním z 25. októbra 2017 sťažovateľ podľa § 67 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch požiadal ministerstvo spravodlivosti o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti adresovanej predsedovi krajského súdu. Ministerstvo prípisom sp. zn. 51296/2017/151 zo 6. novembra 2017 vyzvalo sťažovateľa podľa § 10 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy (ku ktorému došlo 13. novembra 2017, pozn.) zaplatil poplatok za prešetrenie vybavenia sťažnosti v sume 6,50 € (položka 27 sadzobníka súdnych poplatkov). Sťažovateľ podaním z 13. novembra 2017 požiadal ministerstvo o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku. Ministerstvo spravodlivosti (napadnutým) prípisom sp. zn. 51296/2017/151 z 29. novembra 2017 sťažovateľovi oznámilo, že jeho žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti sa v dôsledku nezaplataenia poplatku v určenej lehote stala neúčinnou, a preto sa ňou nebude zaoberať. Ministerstvo označeným prípisom sťažovateľovi zároveň oznámilo, že zákon mu neumožňuje oslobodiť žiadateľa o prešetrenie vybavenia sťažnosti od povinnosti zaplatiť poplatok ustanovený v položke 27 sadzobníka súdnych poplatkov.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (v podstate) vyjadruje nesúhlas s postupom príslušných orgánov verejnej moci v jeho veci a namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústav, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a zákaz zneužitia práva podľa čl. 17 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51296/2017/151 a jeho prípisom z 29. novembra 2017 a postupom ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 51296/2017/151 a jeho prípisom z 29. novembra 2017, ako aj porušenie svojho základného

práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 5170000412 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou tiež domáha, aby ústavný súd

- prikázal ministerstvu spravodlivosti rozhodnúť o jeho žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku a o jeho žiadosti o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi krajského súdu,
- prikázal krajskému súdu rozhodnúť o jeho odvolaní proti uzneseniu sp. zn. E 5170000412 z 28. apríla 2014 vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia,
- priznal mu primerané finančné zadostučinenie v celkovej sume 160 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru napadnutým prípisom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv aj napadnutým prípisom krajského súdu sp. zn. Spr. 2219/17 z 13. októbra 2017, ktorým mu podpredseda krajského súdu oznámil, že jeho sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch na prietahy v konaní o výkon rozhodnutia nariadeného uznesením krajského súdu sp. zn. E 5170000412 z 28. apríla 2014 považuje za nedôvodnú.

Podľa § 67 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže požiadať do 30 dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný, ministerstvo o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ v prípade, že nebol spokojný s vybavením svojej sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedom (v danom prípade zastúpeným podpredsedom, pozn.) krajského súdu, mal právo požiadať ministerstvo spravodlivosti o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti (čo podaním z 25. októbra 2017 aj urobil). Právomoc ministerstva preskúmať vybavenie sťažnosti sťažovateľa predsedom krajského súdu tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému prípisu a postupu krajského súdu. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru napadnutým prípisom ministerstva spravodlivosti, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď označeným postupom alebo označeným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tiež namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv došlo aj napadnutým prípisom ministerstva spravodlivosti sp. zn. 51296/2017/151 z 29. novembra 2017, ktorým ministerstvo sťažovateľovi oznámilo, že jeho žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti napadnutým prípisom krajského súdu sa v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku v sume 6,50 € v určenej lehote stala neúčinnou, a preto sa ňou ministerstvo nebude zaoberať.

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ primárne namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. ústavy, ústavný súd v prvom rade pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého v súlade s čl. 51 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy) sa jeho ochrany možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (napr. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03). V prípade sťažovateľa je týmto zákonom zákon o súdoch a zákon o súdnych poplatkoch.

Podľa § 10 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch ak ide o návrh na vykonanie poplatkového úkonu orgánmi štátnej správy súdov, úkon sa nevykoná a návrh sa stane neúčinným, aj keď poplatník neskôr poplatok zaplatí; to neplatí, ak ide o poplatok podľa položky 20a. O tomto následku musí byť poplatník poučený vo výzve na zaplatenie poplatku. Povinnosť zaplatiť poplatok zaniká dňom, keď sa návrh na vykonanie úkonu stal neúčinným.

V posudzovanej veci ministerstvo spravodlivosti v súlade s už citovaným ustanovením § 10 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch sťažovateľa prípisom sp. zn. 51296/2017/151 zo 6. novembra 2017 (doručeným sťažovateľovi 13. novembra 2017, pozn.) vyzvalo, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatil poplatok za žiadosť o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti na postup krajského súdu, určený podľa položky 27 sadzobníka súdnych poplatkov v sume 6,50 €. Ministerstvo v označenom prípise

sťažovateľa zároveň upozornilo na to, že v prípade nezaplatenia poplatku v určenej lehote sa jeho žiadosť stane neúčinnou.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že návrh sťažovateľa na vykonanie poplatkového úkonu (t. j. žiadosť o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti na postup krajského súdu) sa *ex lege* stal neúčinným márnym uplynutím lehoty 10 dní na zaplatenie poplatku (lehota uplynula 23. novembra 2017). Ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy (§ 34 ods. 1 zákona o súdoch) preto nemohlo konať o neúčinnom návrhu na prešetrenie vybavenia sťažnosti, a teda nemalo inú možnosť ako sťažovateľa s týmito účinkami napadnutým prípisom oboznámiť (m. m. II. ÚS 123/2017).

Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľ sa podaním z 13. novembra 2017 domáhal, aby ho ministerstvo od povinnosti zaplatiť poplatok oslobodilo. Ministerstvo sa v napadnutom prípise žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od poplatku riadne zaoberalo a dospelo k záveru, že prípad sťažovateľa nespadá pod tzv. zákonné vecné ani tzv. zákonné osobné oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdny poplatok, pričom zákon ministerstvu neumožňuje poplatníka od povinnosti zaplatiť súdny poplatok oslobodiť ani vlastným rozhodnutím. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou uvádza, že postup a rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd teda nemôže vstupovať do záverov príslušného orgánu verejnej moci v konkrétnej veci a nahrádzať ich svojimi vlastnými v prípade, že výklad a aplikácia právnych noriem zo strany tohto orgánu nepopiera ich podstatu a účel. Ústavný súd pritom v okolnostiach posudzovanej veci nevzhliadol také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by závery ministerstva týkajúce sa podmienok možného oslobodenia sťažovateľa od povinnosti zaplatiť súdny poplatok vybočilo z medzí ústavnej akceptovateľnosti.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že napadnutý prípis ministerstva spravodlivosti, ako ani postup jeho vydaniu predchádzajúci nevykazujú také

ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia v sťažnosti označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu napokon namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 5170000412, ku ktorému podľa sťažovateľa dochádza tým, že krajský súd dosiaľ nerozhodol o jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 5170000412 z 28. apríla 2014, vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ústavný súd tak ich namietané porušenie posudzuje spoločne (m. m. napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom konkrétneho všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Z okolností posudzovanej veci (bližšie popísaných v časti I tohto uznesenia) vyplýva, že podanie sťažovateľa označené (aj) ako odvolanie proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka krajského súdu o nariadení výkonu rozhodnutia bolo krajským súdom podľa jeho obsahu posúdené ako žiadosť o odpustenie vymáhanej súdnej pohľadávky, o čom bol sťažovateľ vyrozumieť prípisom krajského súdu z 29. mája 2014. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nerozhoduje, a teda ani nevedie konanie, v ktorom by mohlo dochádzať k sťažovateľom tvrdeným zbytočným priet'ahom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že medzi námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňuje porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, a postupom krajského súdu v napadnutom konaní neexistuje príčinná súvislosť, na základe

ktorej by bolo možné čí len uvažovať o prípadnom porušení označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2019